

on sellega palju raha teeninud, kuna kütid endid ilmaaegu waewawad. Ei ole ka kade mees sugugi, waid õpetab teistele ka seda kunsti, üteldes: „Pane hilja sügise sinna kohta, kus pardid endid harjunud wiisil koguvad, mõned kõrwitsad wee pääle ojuma. Ees malt on pardid küll arad, aga kui näewad, et midagi kahju karta pole, lasewad endid sinna maha. On n'ad sellega juba harjunud, siis mine igakord üks tund enne nende mahalaskmist sinna kohta, võta riided seljast ära — ehk muretse omale niisugused riided, mis wet pidawad, — pane omale üks õõneks tehtud kõrwits pähä, mis üle näu ulatab, — pisukesed silmaaugud wõid siiseldigata, et näha wõib — ja hoiä ennast nenda sügawas wee sees, et kõrwits üksi nähtawale jääb. Nüüd tulewad pardid, lasewad sinna maha ja ojuwad mureta ümber. Hakka nüüd ühe lähema pardi jalgust wee alt finni, tõmba teda tasakeste alla ja tapa ära. Teised ei saa sest midagi tähelepanema, waid wõid neid nenda palju alla tõmmata, kui neid saäl on ehk kui su süda himustab.“

Sutu jätkud.

Ühe wõõraspeu pääl raägiti ühest kuulsast maalmeistrist, kes ühe korra pinsli tõmbamisega naeratama lapse näu nutuliseks wõida muuta. „Mis kunst see siis on,“ tähendas üks nendest, „seda wõin mina luuwarrega ka teha.“

Kütt laskis parti, aga laeng ei läinud wälja. Nüüd waatas mees raua siisse, mis saäl wiga pidi olema. Sell'samal silmapilgul nägi ta laengut tulewat, pani ruttu püüsi palge, sihtis ja laskis kaks parti korraga maha.

Üks lühike paks naene tuli kohtuwanemate juure selle palwega, et ta ennast omast mehest tahab äralahutatud saada. Kui temalt küsiti, miks ta seda tahta, wastas ta: „D'al on